Ступаю в зажурі по отчім подвір'ю,
У кожен найдальший куток заглядаю.
Блукаю, мов привид, ходжу і не вірю,
Що мами не стало, що мами не маю.

Придибав до стежки — сліди материські.
Торкаюся вишні — там мамині руки.
До трьох яворів приглядаюся зблизька —
А красені плачуть від болю й розпуки.

Зійшов на узвишшя, вслухаюся в простір —
А з поля Матусина пісня лунає.
Знайома до болю і мила до млості
То голосно ллється, то враз завмирає.

Матусина пісне, солодка чарунко,
Твого джерела час не зміг замулити!
Я з нього нап'юся медового трунку,
Щоб смуток утрати на серці убити.

Черпну у долоні з твоєї криниці
Любові до світу і велетом стану,
На рани полию живої водиці,
Як недуг лукавий колись мене зранить.

З тобою пізнаю і силу, і мудрість,
І викрешу слово з німого туману,
Бо ти — моя віра, бо ти — моя сутність,
Довічна легенда і пам'ять про маму...

Стою у задумі на отчім подвір'ю,
В прожиті літа, як в ріку, заглядаю,
А звідти до мене стозвіздним сузір'ям
Матусина пісня летить-долітає.